

ת"פ 54797/12/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 54797-12-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד המאשימה

פלוני הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות פציעה כשהעברין מזויין, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; הפרעת לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; והחזקת אגרופן/סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 10.12.22 סמוך לשעה 19:00 שהה בנו של הנאשם, קטין כבן 16, בבית עסק בקריות וצפה במשחק כדורגל (להלן - הקטין). בשלב מסוים כיבה הקטין את המקרן באמצעותו צפו אנשים נוספים במשחק. המתלונן שאל את הקטין לפשר מעשיו ובתגובה השיב הקטין בגידופים. המתלונן דחף את הקטין והפעיל את המקרן. בתגובה התקשר הקטין אל אביו-הנאשם אשר הגיע למקום כשבידו אגרופן בעל להב נשלפת ומתקבעת (להלן - הסכין) והשניים חיפשו את המתלונן. כשהבחינו השניים במתלונן, ניסה הוא לברוח, אך הקטין הפילו ארצה והשניים בעטו בו, הכו בו באגרופים בכל חלקי גופו כשהוא שוכב על הרצפה והנוכחים במקום מנסים להפריד ולמנוע את המשך האירוע.

במעמד זה דקר הנאשם את המתלונן מספר פעמים בפלג גופו התחתון וזאת באמצעות הסכין וגרם לו למספר פצעי דקירה בשני העכוזים, בירך שמאל ובשוק ימין. שוטר שעבר במקום הבחין בנאשם וביקש ממנו להניח את הסכין והוא בתגובה איים על המתלונן באומרו "אתה גמור, אתה מת", השליך את הסכין לעבר חומה וכשלא הצליח השליכה שנית והפעם מעבר לחומה. כאשר ביקש ממנו השוטר שלא לעזוב את המקום בזמן שהוא בודק את שלום המתלונן, נמלט הנאשם בסיוע בנו אשר חסם את דרכו של השוטר.

עקב מעשי הנאשם, פונה המתלונן לבית חולים שם קיבל טיפול רפואי שכלל מתן תרופות, חיסון וסגירת הפצעים בסיכות.

2. לצורך שלמות התמונה אציין כי הודאת הנאשם ניתנה במסגרת הליך מוקד, כאשר הצדדים הציגו כתב אישום מתוקן אך ללא הסכמה עונשית. כן הסכימו שיוגש דיסק ובו סרטון המתעד את האירוע ובית המשפט יוכל לקבוע על בסיסו ממצאים לצורך העונש.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב והשלימו על פה. בהתאם להסדר הטיעון הוגשו גם מסמכים רפואיים ותמונות, דיסק המתעד את האירוע ותמונה של כלי התקיפה. הודגשו הערכים המוגנים שנפגעו וצוין כי מדובר באירוע אלים במיוחד שבדרך נס לא הסתיים בתוצאה טראגית. נטען כי הגעת הנאשם למקום כשהוא מצויד בכלי תקיפה מעידה על תכנון וכי הנאשם לא חדל ממעשיו אף כאשר המתלונן שכב על הרצפה, ובהמשך אף איים עליו בנוכחות שוטר וניסה להימלט מהמקום. ביחס למתחם הענישה הפנתה המאשימה לפסיקה וטענה למתחם הנע בין 24 חודשי מאסר בפועל ועד 48 חודשי מאסר. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם, טענה המאשימה שלאור עברו הפלילי המכביד הכולל גם עבירות אלימות ובהיעדר אינדיקציה לשיקום, יש להטיל עליו מאסר למשך 36 חודשים, מאסר מותנה, פיצוי, קנס והתחייבות.

4. ב"כ הנאשם טען כי המתלונן שוחרר מבית החולים כשעה לאחר קבלתו. כן טען שמהתיעוד הרפואי ומהסרטון לא ניתן לעמוד במדויק על מספר פצעי הדקירה ובכל מקרה מדובר בפצעים שטחיים בפלג גוף תחתון כך שפוטנציאל הנזק קטן. עוד נטען שלאור חוסר האפשרות לקבוע את מספר פצעי הדקירה, יש להניח לטובת הנאשם את ההנחה הנוחה יותר, היינו שמדובר במספר פצעים בודדים אשר לא ניתן לדעת אם נגרמו מסכין אם לאו. ביחס למתחם הענישה הפנה הסנגור לפסיקה ועתר למתחם הנע בין 10-30 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש הקונקרטי הפנה הסנגור לנסיבותיו האישיות של הנאשם - מפרנס יחיד שבת זוגו סובלת ממחלות שונות - להודאתו ולעובדה שהרשעותיו הקודמות התיישנו, וביקש להסתפק בעונש בתחתית המתחם.

5. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו וביקש להתחשב במצבו ולאפשר לו לשוב לביתו.

דיון והכרעה

קביעת מתחם הענישה ההולם

6. מעשיו של הנאשם פגעו בשלום גופו, בטחונו ושלווה נפשו של המתלונן. במקרה זה מדובר בפגיעה חמורה בערכים המוגנים וזאת לאור השימוש באגרופן ובסכין במקום הומה אדם ובפגיעה שנגרמה למתלונן. בעניין זה צוין כי "למרבה הצער תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם

להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית" (רע"פ 7645/20 **שלמה כהן נ' מדינת ישראל** (18.11.2020)).

7. כאן המקום להתעכב על נסיבות האירוע. אכן, על פי עובדות כתב האישום המתלונן דחף את הקטין בתגובה על כך שזה סגר את מכשיר הצפייה, אך מובן שאין בכך להצדיק בשום צורה ואופן את תגובתו האלימה של הנאשם ואין מדובר בנסיבה שיש לשקול לקולה. אציין כי הנאשם הגיע למקום מצויד בכלי נשק קר ופעל לאיתור המתלונן על מנת "לסגור עמו חשבון". מדובר אפוא באירוע מתוכנן מראש ולא בהתפתחות ספונטנית. הנאשם תקף את המתלונן, ביחד עם הקטין, באופן ברוטלי, כאשר הם מכים אותו בכל חלקי גופו ובמקביל אף דקר אותו מספר פעמים כך שפוטנציאל הנזק היה ממשי. ביחס למספר הדקירות, אזי במסגרת הסדר הטיעון צוין כי מדובר "במספר פעמים" והצדדים הסכימו שייקבעו ממצאים לעונש על בסיס הסרטון ותיעוד החבלות (ומדובר למעשה בהתניה של הצדדים על הוראות סעיף 40' לחוק העונשין). עינתי בסרטון ולא ניתן לקבוע מצפיה בו את מספר הדקירות במדויק (להבדיל ממספר הנפחות היד בתנועת מכה) וזאת בשל זווית הצילום וריחוק המצלמה מהאירוע. עם זאת, ניתן לראות את הנאשם מכה את המתלונן מספר פעמים וביודענו שהוא החזיק בידו סכין וכי למתלונן נגרמו פצעי דקירה, נוסח כתב האישום לפיו מדובר ב"מספר פעמים" מתאר נכונה את האירוע. אציין עוד שהנאשם עצמו הגיש את עדות הרופא שטיפל במתלונן (ענ' 1) אשר ציין שמדובר "בהרבה פצעים" ומתעודת חדר המיון עולה שנצפו "מספר פצעים דקירה בשני עכוזים... עוד מספר פצעי בירך ... ופצעים אחוריים. פצע שטחי בשוק ...". (ע' 2, הטעויות במקור; י.ט.). ביחס לחומרת הנזק שנגרם הרי שמהודעת הרופא עולה שמדובר בפצעים שהוגדרו שטחיים (ענ' 1) והחבלות לא היו באיברים חיוניים ומסכני חיים. עם זאת, המתלונן נזקק לחיסון טטנוס, מתן אנטיביוטיקה וסגירת הפצעים על ידי סיכות.

8. **מדיניות הענישה:** לא אחת נקבע כי העונש ההולם אלימות קשה הוא מאסר בכליאה. ראו:

"המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים... יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריא" (ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן**, פסקה 21 (10.11.2009)).

וראו גם:

"יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא" (רע"פ 5128/21 **אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל** (15.8.2021)).

9. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 6817/22 **אשר פריג' נ' מדינת ישראל** (18.10.2022), בו נידון נאשם שדקר באמצעות סכין את המתלונן בכף ידו ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. נקבע כי מתחם הענישה נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין כי "מעשים אלו דורשים ענישה הולמת ומרתיעה המבהירה כי סכסוכים אינם באים לפתרונם בדרך של אלימות. סופה של

התנהלות אלימה שכזו, בגין עניין של מה בכך, ראוי שיהא עונש משמעותי של מאסר בפועל"; רע"פ 489/21 **ישראל ביטאו נ' מדינת ישראל** (26.1.2021), בו נידון נאשם שדקר את המתלונן בבטנו ל- 12 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם נדחתה וצוין כי "על בתי המשפט להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות מעין אלו, ולשלוח מסר מרתיע שלפיו העונש הראוי בגין עבירות אלו הוא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה"; רע"פ 4121/22 **אוסאמה סנדוקה נ' מדינת ישראל** (21.6.2022), בו נידון נאשם שדקר את המתלונן פעמיים ברכו לשמונה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; רע"פ 1529/20 **ענאן אל סיייד נ' מדינת ישראל** (15.3.2020), בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 10-24 חודשי מאסר ביחס לאירוע במסגרתו הגיע הנאשם לחנות המתלונן לאחר שסבר שנקט באלימות כלפי אחיו. המתלונן סטר לו ודחף אותו והוא בתגובה שלף מכיסו סכין ודקר אותו באזור המפשעה ובידו. בסופו של יום נידון הנאשם ל-11 חודשי מאסר; עפ"ג 5778-03-22 **אנוור חסאן נ' מדינת ישראל** (16.6.2022), בו נידון נאשם ל-12 חודשי מאסר בפועל בשל כך שחתך בסכין את רגלו של המתלונן; עפ"ג 29072-05-22 **מדינת ישראל נ' שמעון אזולאי** (30.11.2022), בו נידון נאשם לעונש מאסר בן 18 חודשים (וכן הפעלת מאסר מותנה) בשל כך שדקר את המתלונן בשל סכסוך נהגים.

10. סיכומו של דבר, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות בנסיבותיו של מקרה זה נע בין 14 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

11. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו (כבן 49) ואת הודאתו אשר ביטאה קבלת אחריות ואף חסכה זמן שיפוטי ובעיקר את עדות המתלונן. הבאתי בחשבון עוד את מצבה הבריאותי של בת זוגו כמשתקף מהמסמכים שהוגשו, ואת הפגיעה שתגרם לנאשם ולבני משפחתו בעטיו של עונש מאסר ארוך. כן הבאתי בחשבון את התקופה בה הוא שוהה במעצר, אשר לעיתים תנאי קשים ממאסר. לחומרה הבאתי בחשבון את העבר הפלילי המכביד אם כי ההרשעה האחרונה היא משנת 2007 ומדובר בעבר שהתיישן (להתחשבות בעבר שהתיישן ראו: רע"פ 1775/09 **פדידה נ' מדינת ישראל** (27.4.2009); רע"פ 1808/10 **זיכרמן נ' מדינת ישראל** (13.4.2010)). כן ראוי לציין שאין לחובתו של הנאשם עבר משמעותי בעבירות אלימות ואפשר אפוא שהתנהגות זו אינה מאפיינת את אורחותיו. בצד קביעה אחרונה זו אדגיש שלא התבקש תסקיר ולא הובאו בפני נתונים מהם ניתן ללמוד על סיכויי השיקום של הנאשם או על סיכון נמוך להישנות עבירה דומה. לאור כל אלו יש לגזור על הנאשם עונש בשליש השני של מתחם הענישה (לשיקולים בדבר קביעת העונש בגדרי המתחם ראו: ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' גריפאת** (22.12.2020); כן ראו: ע"פ 652/23 **עבאס מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (24.4.2023); פסקה 11).

12. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **20 חודשי מאסר בפועל**, החל מיום מעצרו- 11.12.22.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת

אלימות פיזית כלפי גוף האדם.

ג. מאסר על תנאי למשך חודשיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו עבירה על סעיף 186 לחוק העונשין או עבירת איום.

ד. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 1, בסך 15,000 ₪. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.8.23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. מובהר שאין בכך למצות את מלוא נזקיו של המתלונן והוא רשאי להגיש תביעה אזרחית.

המאשימה תמציא בתוך 30 יום למזכירות את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 יום.

מוצג- אגרופן- להשמיד.

ניתן היום, י' אייר תשפ"ג, 01 מאי 2023, במעמד הצדדים.